

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **G. H. N.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. 4. 2020, č. j. 52 A 26/2020 - 13,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. 4. 2020 č. j. 52 A 26/2020 - 13, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2019, č. j. OAM-39909-9/ZM-2019 MV-112449-2/OAM-2019, zamítl žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) toto rozhodnutí zrušila rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-147162-4/SO-2019, a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Žalovaný byl dle žalobcova tvrzení ode dne 20. 12. 2019 zcela nečinný, a proto dne 24. 2. 2020 žalobce podal ke Komisi žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Ta se k žádosti nevyjádřila. Dne 3. 3. 2020 žalovaný vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a dne 27. 3. 2020 přerušil řízení.

[2] Žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou dne 26. 3. 2020 se žalobce domáhal, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat do třiceti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. V žalobě

mimo jiné uvedl, že Komise do dne jejího podání nerozhodla o uplatněném opatření proti nečinnosti.

[3] Krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl. Konstatoval, že je třeba přihlédnout k aktuální situaci, především k vyhlášení nouzového stavu na území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS CoV-2, v jehož důsledku vláda usnesením č. 198, vyhlášeným pod č. 71/2020 Sb., nařídila s účinností od 14. 3. 2020 přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech. Krajský soud konstatoval, že zaměstnanecká karta je oprávněním k pobytu nad 90 dnů, uvedené krizové opatření se tudíž týká i řízení o žalobcově žádosti. Dále krajský soud poukázal na to, že toto řízení žalovaný přerušil usnesením ze dne 27. 3. 2020 č. j. OAM-39909-24/ZM-2019, s odkazem na § 64 odst. 1 písm. e) s. ř. ve spojení s čl. I bodem 4 usnesení vlády č. 198, do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v čl. I bodě 4 usnesení vlády č. 198, který s účinností od 14. 3. 2020 nařizuje přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech.

[4] Soud dospěl k závěru, že usnesení vlády o přerušení řízení o žádostech o povolení k pobytu je přiměřenou reakcí na aktuální situaci způsobenou celosvětově rozšířenou pandemií koronaviru. Usnesení žalovaného o přerušení řízení tudíž krajský soud označil za věcně důvodné, po rozumu zákona a nikoli účelové. Jelikož žalovaný správní řízení přerušil, lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží a žalovaný nemůže konat (vydat rozhodnutí). Krajský soud dále poznamenal, že žalovanému nemůže uložit povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, eventuálně v jiné přiměřené lhůtě, neboť není zřejmé, jak dlouho potrvá překážka bránící pokračování v řízení. Soud shrnul, že již ze samotných tvrzení žalobce, ve spojení s platnou a účinnou právní úpravou, je evidentní, že žalovaný nemůže vydat rozhodnutí a soud nemůže žalobě vyhovět, respektive že se žalobce domáhá uložení povinnosti, což zjevně není za daného skutkového a právního stavu možné. Uzavřel tedy, že „v žalobě absentuje takové tvrzení o nečinnosti žalovaného, které je v případě jeho prokázání způsobilé založit úspěšnost žaloby“, tedy „plausibilní tvrzení o takovém nezákonném jednání žalovaného, jehož následkem by mohlo být (za daného právního stavu) v případě, že by bylo tvrzení pravdivé, vydání rozsudku ukládajícího žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě uvedené v petitu žaloby“, a s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 1. 2019, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, žalobu odmítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že podmínky § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle kterého krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby, nebyly splněny. Není pravdou, že v žalobě absentovalo přípustitelné žalobní tvrzení. Jeho žaloba proti nečinnosti žalovaného obsahovala všechny zákonné náležitosti. Ani soud nerozporoval, že žalovaný byl ke dni podání žaloby nečinný. Lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému uplynula ještě před vyhlášením nouzového stavu, před vydáním usnesení vlády ze dne 12. 3. 2020, č. 71/2020

Sb., i před vydáním usnesení o přerušení řízení. Nečinnost žalovaného nemá s těmito akty žádnou souvislost. Nic nebrání ve vydání rozhodnutí, jímž by soud žalovanému nařídil rozhodnout o žádosti žalobce do třiceti dnů od ukončení nouzového stavu či zrušení krizových opatření uvedených v bodě I.4 usnesení vlády č. 71/2020 Sb. Stěžovatel dále zdůraznil, že proti usnesení o přerušení řízení podal odvolání, o kterém Komise dosud nerozhodla. Soud proto místo odmítnutí žaloby mohl také rozhodnout o přerušení řízení podle § 48 odst. 2 písm. c) nebo písm. d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel považuje usnesení vlády č. 71/2020 Sb. za nezákonné. Není mu zřejmé, jaký konkrétní cíl mělo krizové opatření v bodu I.4 tohoto usnesení sledovat, protože vláda ani v tomto usnesení, ani v usnesení o vyhlášení nouzového stavu nevymezila dotčená práva a povinnosti, jak jí ukládá čl. 6 odst. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Obsah tohoto krizového opatření neodpovídá § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), na jehož základě ho vláda přijala. Přerušení správních řízení není žádným organizačním nebo technickým opatřením určeným k řešení výskytu koronaviru a k odstranění jeho následků a nesleduje žádný cíl uvedený v citovaném ustanovení krizového zákona. Část odůvodnění napadeného usnesení, v němž krajský soud uvedl, že omezení provozu správních orgánů, včetně zastupitelských úřadů, bylo s ohledem na aktuální situaci nezbytné, považuje stěžovatel za nepřezkoumatelnou.

[7] Rovněž usnesení o přerušení správního řízení je nezákonné, protože jej žalovaný vydal na základě nezákonného usnesení vlády. Žalovaný navíc v usnesení o přerušení řízení nesprávně uvádí, že krizová opatření vláda přijala podle § 6 odst. 2 písm. b) krizového zákona, ačkoliv ve skutečnosti vláda krizová opatření vlády přijala na základě § 6 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Fakticky však obsah usnesení o přerušení řízení neodpovídá ani jednomu z těchto ustanovení, čímž se žalovaný dopustil svévolného provádění krizových opatření. Ani procesní rozhodnutí o přerušení řízení není provedením organizačního či technického opatření určeného k řešení výskytu koronaviru na území České republiky.

[8] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud rozhodoval na základě sdělení žalovaného o přerušení řízení, aniž je předtím poskytl žalobci k vyjádření, čímž porušil zásadu kontradiktornosti řízení. Krajský soud navíc nesprávně zjistil skutkový stav. Usnesení o přerušení řízení totiž nenabýlo právní moci, neboť stěžovatel proti němu podal odvolání.

[9] Zástupce stěžovatele na závěr navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby se jako *obiter dictum* vyjádřil k námitkám stran nezákonnosti usnesení vlády č. 71/2020 Sb. i usnesení žalovaného o přerušení řízení, a to bez ohledu na to, jak o kasační stížnosti rozhodne. S ohledem na usnesení vlády č. 71/2020 totiž pravděpodobně nejsou konány žádné úkony ve stovkách řízení, a proto je možné očekávat větší množství obdobných žalob.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti a uvedl, že ve věci nebyl a není nečinný. Upozornil na krizové opatření, kterými vláda nařídila přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů. Žalovaný se řídil tímto bezprostředně závazným usnesením a řízení o žádosti stěžovatele přerušil. Žalovaný činil kroky k tomu, aby ve věci rozhodl, ovšem stěží mohl předvídat, že bude muset řízení přerušit na dobu trvání nouzového stavu. Žalovaný dodal, že 8. 4. 2020

rozhodla Komise o žádosti stěžovatele na uplatnění opatření proti nečinnosti tak, že se tomuto návrhu nevyhovuje. Dne 19. 5. 2020 pak žalovaný vydal rozhodnutí, kterým žádost stěžovatele o vydání zaměstnanecké karty zamítl; rozhodnutí dosud nenabýlo právní moci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je včasná, přípustná a projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen pouze kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním, neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13).

[13] Nejvyšší správní soud podotýká, že obdobnou věcí se zabýval již v rozsudcích ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Azs 89/2020 - 22, ze dne 3. 6. 2020, č. j. 1 Azs 153/2020 - 28, a ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 Azs 154/2020 - 31. Projednávaný případ se neshoduje jen skutkově, ale rovněž obsahem napadeného usnesení krajského soudu i kasační stížnosti. Soud proto v projednávaném případě z předešlých rozhodnutí vycházel.

[14] Krajský soud odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který takový postup umožňuje v případě, že *soud o této věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat*. Nedostatek podmínek řízení krajský soud spatřoval v tom, že žalobce v žalobě nevymezil žádné *plausibilní* tvrzení o nečinnosti žalovaného.

[15] Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. O této žalobě rozhoduje soud *na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* (§ 81 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom konstantně rozhoduje, že „*ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu,*

a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. [...] posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 9. 2010 č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, č. 2181/2011 Sb. NSS).

[16] Aby dosáhl věcného posouzení žaloby, musí tedy žalobce v žalobě tvrdit, že správní orgán, který má vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je nečinný a že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které mu příslušný právní předpis k ochraně proti nečinnosti stanoví. Tyto náležitosti žaloba v projednávané věci splňovala. Stěžovatel vymezil předmět řízení, v němž je dle jeho názoru žalovaný nečinný. Rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je rozhodnutím ve věci samé ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (tedy rozhodnutím, které lze následně napadnout žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. – srov. rozsudek ze dne 2. 7. 2008 č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Skutečnost, že stěžovatel považuje žalovaného v tomto řízení za nečinného, je zřejmá z toho, že podal žalobu na ochranu proti nečinnosti, zároveň to žalobce v žalobě uvedl. Stěžovatel v žalobě konečně uvedl i to, že bezvýsledně vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti podle správního řádu, neboť Komise o jeho podnětu podle § 80 odst. 3 věty druhé s. ř. dosud nerozhodla (rozhodla až den po vydání napadeného usnesení krajského soudu tak, že se žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhovuje). Není tedy zřejmé, jaká další tvrzení by měl stěžovatel v žalobě na ochranu proti nečinnosti uvést, aby tato žaloba obsahovala „připustitelné tvrzení o takovém nezákonném jednání orgánu veřejné správy, jehož následkem by mohlo být v případě, že by bylo tvrzení pravdivé, vydání rozsudku ve věci nečinnostní žaloby ukládajícího tomuto orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení“, jak požadoval krajský soud (bod 16 odůvodnění usnesení).

[17] Krajský soud vyšel z rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, v němž rozšířený senát ve vztahu k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem konstatoval, že „pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v připustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. [...] Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná.“ Krajský soud však vztáhl závěry rozšířeného senátu na situaci, na niž nedopadají. Stěžovatel řádně vymezil všechny okolnosti, které jsou potřebné k tomu, aby soud o žalobě na ochranu proti nečinnosti věcně rozhodl. Ostatně krajský soud to, zda je žalovaný nečinný, fakticky posuzoval, neboť se zabýval tím, zda bylo řízení o stěžovatelově žádosti přerušeno v souladu se zákonem. V tomto směru je napadené usnesení vnitřně rozporné.

[18] Kasační soud se ztotožňuje i se stěžovatelovým tvrzením, že mu krajský soud nedal možnost vyjádřit se k usnesení o přerušení správního řízení. Toto usnesení žalovaný vydal

26. 3. 2020, tedy v den podání žaloby (jak je zřejmé z č. 1. 5 soudního spisu). Stěžovatel tuto skutečnost v žalobě nemohl předpokládat, a nemohl se k ní tudíž ani vyjádřit. Otázka, zda bylo správní řízení přerušeno důvodně a zákonně, je přitom podstatná pro posouzení, zda je správní orgán nečinný (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014 č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS).

[19] Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. mají účastníci v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Podle § 74 odst. 1 věty druhé s. ř. s. (který se *per analogiam* uplatní i v řízení o nečinnostní žalobě - srov. rozsudky ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ans 4/2011 - 169, či ze dne 16. 7. 2008, č. j. 1 Ans 6/2008 - 58), předseda senátu doručí žalobci vyjádření žalovaného. Citovaná ustanovení jsou projevem zásady kontradiktornosti řízení, která vyžaduje, aby každá ze stran měla „možnost nejen předložit důkazy a argumenty, které považuje za nutné, aby její požadavky uspěly, ale také možnost seznámit se všemi důkazy a vznést k nim připomínky za účelem ovlivnit rozhodnutí soudu. Z principu kontradiktornosti vyplývá, že rozhodnutí soudu nemůže být založeno na ničem, co nebylo předmětem diskuse stran, resp. co jim nebylo předloženo k diskusi“ (nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2017 sp. zn. IV. ÚS 216/16). V rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007-90, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „účastníci mohou legitimně očekávat, že budou dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření, musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a musí mít možnost se k nim vyjádřit. Soud je tedy podle tohoto závěru povinen doručit účastníku vyjádření jiného účastníka, a to zejména pokud z něj bude při rozhodování vycházet. V situaci, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání, je nutno tento závěr aplikovat ještě důsledněji. Účastníci se totiž nemohou o skutečnostech, z nichž bude soud vycházet, a podáních druhého účastníka dozvědět při nařízeném jednání. Je tak nutné, aby jim veškeré relevantní podklady a vyjádření byly doručeny. Ostatně i žalobce vyjádření podal, jak je z něj zřejmé, dvojmo a počítal tedy zjevně s tím, že bude stěžovateli soudem doručeno.“ Tento závěr je nutné uplatnit i na projednávaný případ, kdy soud odmítl žalobu z procesních důvodů na základě předložení nepravomocného usnesení o přerušení řízení žalovaným, které však již nedoručil stěžovateli, a ten tak neměl možnost se k němu před rozhodnutím soudu vyjádřit a jakkoli na ně reagovat.

[20] Z toho vyplývá, že krajský soud v projednávané věci zatížil řízení závažnou vadou, která způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť upřel stěžovateli právo vyjádřit se k otázce přerušení správního řízení, v němž měl být žalovaný nečinný. Z kasační stížnosti je přitom zřejmé, že stěžovatel považuje přerušení řízení za nezákonné a svůj názor podepřel řadou argumentů. Krajský soud však odmítl žalobu dříve, než měl stěžovatel možnost tyto námitky uplatnit, a proto se s nimi krajský soud ani nevypořádal.

[21] Důvodná je i stěžovatelova námitka, že krajský soud se nijak nezabýval tím, zda je vyhlášení nouzového stavu a na něj navazující krizové opatření v příčinné souvislosti s nečinností žalovaného, zvláště v kontextu tvrzení stěžovatele, že žalovaný byl nečinný již před vyhlášením nouzového stavu. V tomto směru je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[22] Nejvyšší správní soud již ve zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 5. 2020, 6 Azs 89/2020 - 22, ze kterého soud v této věci vycházel, neshledal důvod, aby se vyjadřoval k otázce zákonnosti usnesení vlády č. 71/2020 Sb. a z něj vycházejícího přerušení správních řízení. Tento závěr zdůvodnil tak, že takový postup by nebyl v souladu s kasačním principem; k argumentaci stěžovatele a žalovaného se nejprve vyjádří krajský soud, jehož závěry pak na základě případné opakované kasační stížnosti bude moci přezkoumat Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud svým postupem, kdy žalobu se všemi zákonnými náležitostmi i s plausibilním tvrzením o nečinnosti žalovaného odmítl z důvodu, že podle něj v ní naopak chybí přípustitelné tvrzení, porušil stěžovatelovo ústavně garantované základní právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (ve spojení s čl. 90 Ústavy České republiky). Soud fakticky důvodnost žaloby posoudil, ovšem procesně nezpůsobilou formou, a nedal stěžovateli možnost vyjádřit se ke skutečnostem, ze kterých při posouzení žaloby vycházel.

[24] Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalovaný dle obsahu vyjádření ke kasační stížnosti vydal dne 19. 5. 2020 rozhodnutí, kterým žádost stěžovatele o vydání zaměstnanecké karty zamítl. Nyní bude věcí krajského soudu, aby žalobu posoudil v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. i ve světle této skutečnosti.

[25] Nejvyšší správní soud proto usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro jeho nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu